

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/27/2024
Identifikačné číslo spisu:	1313226246
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1313226246.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. M. A., narodeného XX. W. XXXX, Z., Z. XX, zastúpeného Advokátska kancelária FARDOUS PARTNERS s. r. o., Šaľa, Hlavná 6, IČO: 47 241 543, proti žalovanej Natália Baričičová - ARTES, Pezinok, Muškátová 15, IČO: 40 548 741, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Danišovičom, Bratislava, Drieňová 1/D, o zaplatenie 48.616,34 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-19C/232/2013 a o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2023 sp. zn. 6Co/68/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 19C/232/2013 - 432 zo 07. novembra 2019 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.648,20 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne od 18. novembra 2013 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (I.), vo zvyšku žalobu zamietol (II.) a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 85 % (III.). Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 6Co/62/2020 - 483 z 25. júna 2020 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a vo výroku o nároku na náhradu trov konania a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie následne opäť rozhodol rozsudkom z 19. novembra 2020 č. k. 19C/232/2013 - 497 (druhým v poradí) v spojení s opravným uznesením z 12. januára 2021 č. k. 19C/232/2013 - 506 tak, že žalobu vo zvyšku zamietol (I.) a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 85 % (II.) Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 19C/232/2013 - 432 zo 07. novembra 2019 vec posúdil s použitím ustanovení § 612, § 599 ods. 1, § 662 ods. 1 a § 623 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „OZ“). Súd prvej inštancie mal za preukázané, že dodacím listom z 01. februára 2010 bol nábytok značky Treci Venera a Treci Victoria dodaný spoločnosťou CENTRO mobili s. r. o. žalovanej a nebolo preukázané tvrdenie žalovanej o existencii ústnej dohody o prevode vlastníckeho práva na žalobcu inak, než ustanovuje zákon. Tovar bol žalobcovi dodaný až 08. novembra 2011, odkedy začala žalobcovi plynúť lehota podľa

§ 599 OZ na vytýkanie väd tovaru. Žalobca vady vytýkal listami z 20. marca 2013 a 22. apríla 2013, pričom žalovaná reagovala listom z 09. apríla 2013, kde potvrdila spísanie reklamácie, ktorú čiastočne uznala. Reklamácia bola uplatnená v zákonnej lehote, pričom nesporným bolo odstraňovanie väd už 15. novembra 2011. Žalobca listom zo 04. júla 2013 doplnil reklamácie z 20. marca 2013 a 22. apríla 2013 a uviedol, že pokiaľ vady odstránené nebudú, odstúpi od zmluvy a bude požadovať vrátenie kúpnej ceny. Žalovaná reagovala listom z 08. augusta 2013 s tým, že zjavné kvalitatívne vady tovaru boli odstránené 15. novembra 2011, čo žalobca podpisom potvrdil a že tieto vady nemajú súvis s vadami vytýkanými listami z 20. marca 2013 a 22. apríla 2013. K obsahu reklamácií uviedla, že ďalšie náklady nie je možné od nej spravodlivo požadovať. Žalobca listom zo 07. novembra 2013 odstúpil od zmluvy a žiadal vrátenie kúpnej ceny. Žalovaná odstúpenie od zmluvy považovala za neplatné. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že v roku 2011 boli vymenené niektoré časti nábytku, čo zamestnanci CENTRO mobili s. r. o. nepovažovali za výrobné vady (mechanické poškodenia, nadmerné zaťaženie dvierok a iné). Znaleckým dokazovaním znalcami L.. M. O. (posudok č. 02/2017), L.. O. Š.P. (posudok č. 9/2018) a A. G. (posudok č. 669/2019) bolo zhodne preukázané, že reklamované vady sú výrobnými vadami, ktoré nemožno odstrániť. Súd prvej inštancie uviedol, že posúdenie reklamovaných väd ako odstrániteľných či neodstrániteľných bolo podstatným pre posúdenie konkrétnych nárokov zo zodpovednosti za vady. Keďže vady boli posúdené ako neodstrániteľné, ale v zhode s obsahom znaleckých posudkov súčasne nebrániace bežnému užívaniu nábytku na účel, na ktorý bol vyhotovený, nebolo možné odstúpenie od zmluvy. Podľa názoru súdu prvej inštancie by šlo o situáciu, kedy by bolo možné odstúpenie od zmluvy vtedy, kedy by sa jednalo o odstrániteľné, po oprave opakovane sa vyskytujúce vady, alebo väčší počet väd, ktoré by bránili vec riadne užívať, čo avšak nebol prípad žalobcu. V danom prípade preto žalobcovi podľa § 623 ods. 2 OZ prislúchalo právo na primeranú zľavu z ceny. Súd prvej inštancie zľavu z ceny posúdil na základe znaleckého posudku č. 9/2018 znalca L.. O. Š., ktorý vyčíslil výšku odškodnenia v dôsledku väd na konkrétnom nábytku na sumu 3.648,20 eura. Žalobcovi podľa § 517 OZ má nárok požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania. Žalovaná sa do omeškania s plnením dlhu dostala okamihom, kedy na výzvu žalobcu doručení žalovanej najneskôr 13. augusta 2013 svoj dlh neuhradila (§ 563 OZ), a preto priznal súd žalobcovi úroky z omeškania v zákonnej výške od 18. novembra 2013 (tak, ako navrhoval) do zaplatenia. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 v spojení s § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový zákonník (ďalej aj ako „CSP“) v nadväznosti na pomer úspechu a neúspechu v spore, ktorý bol 7,5 % k 92,5 %, t. j. žalovaná bola úspešná v 85 %, na základe čoho bol žalobca zaviazaný uhradiť žalovanej náhradu trov konania.

1.1. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením č. k. 6Co/62/2020 - 483 z 25. júna 2020 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a vo výroku o nároku na náhradu trov konania a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd zdôvodnil svoje zrušujúce rozhodnutie nasledovne: „Z uvedeného vyplýva, že žalobca nemal právo na odstúpenie od predmetnej kúpnej zmluvy a odstúpenie od kúpnej zmluvy vykonané listom zo 7. 11. 2013 je preto neplatné a nemôže vyvolať žiadne právne následky. Napriek tomu odvolací súd nemohol odvolaním napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie potvrdiť. Totiž súd prvej inštancie sa vecou nezaoberal z tých hľadísk, ktoré vzal do úvahy odvolací súd. Preto potvrdenie odvolaním napadnutého výroku rozsudku súdu prvej inštancie by vo svojich dôsledkoch predstavovalo porušenie práva na spravodlivý proces, pretože v takom prípade by sa stranám a najmä žalobcovi, v neprospech ktorého vyznieva názor odvolacieho súdu, odňala možnosť vyjadriť sa k názoru odvolacieho súdu prezentovanému v predchádzajúcich odsekoch. 19. Z týchto dôvodov odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. zrušil odvolaním napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá (výrok II.) a podľa § 391 ods. 1 C. s. p. vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V ňom bude súd prvej inštancie viazaný názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C. s. p.). Vzhľadom na zrušenie odvolaním napadnutého výroku rozsudku súdu prvej inštancie musel odvolací súd zrušiť aj nadväzujúci výrok o nároku na náhradu trov konania (výrok III.)“

1.2. Súd prvej inštancie následne vo veci opäť rozhodol rozsudkom z 19. novembra 2020 č. k. 19C/232/2013 - 497 (druhým v poradí) v spojení s opravným uznesením z 12. januára 2021 č. k.

19C/232/2013 - 506 tak, že žalobu vo zvyšku zamietol (I.) a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 85 % (II.) Súd prvej inštancie odkázal na rozhodnutie odvolacieho súdu č. k. 6Co/62/2020-483 z 25. júna 2020 s dôrazom na to, že odvolací súd považoval za nepochybné, že pri uzatváraní kúpnej zmluvy mala žalovaná postavenie dodávateľa a žalobca spotrebiteľa, kedy sa na uzavretú spotrebiteľskú zmluvu vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka a súčasne zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 612, § 599 ods. 1, § 662 ods. 1, § 623 ods. 1 a 2 OZ v spojení s § 391 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie uviedol, že pri rozhodovaní veci týkajúcej sa práv zo zodpovednosti za vady nemôže súd namiesto kupujúceho vykonať výber práva zo zodpovednosti za vady, ale je viazaný uplatneným právom v rámci reklamácie. Keďže žalobca zľavu z kúpnej ceny neuplatnil, nebolo možné mu ju priznať. Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že žalobca uplatnil právo na odstúpenie od zmluvy podľa § 623 ods. 1 veta prvá OZ z dôvodu subjektívnej neodstrániteľnosti väd. K subjektívnej neodstrániteľnosti väd však neprišlo, keďže žalobca reklamoval konkrétne vady nábytku, ktoré žalovaná v rámci vybavenia reklamácie v časti uznala. Neuznala vady nábytku reklamované 20. marca 2013 a pokiaľ tieto boli skutočne odstrániteľné, mohol sa žalobca ich odstránenia domáhať v reklamacii. Žalovanou uznané vady tovaru, ktoré navrhla odstrániť, sa taktiež nemohli stať neodstrániteľnými iba preto, že žalobca minimálne do 21. mája 2013 na ponuku žalovanej k odstráneniu väd nereagoval a neposkytol súčinnosť. Reklamáciu žalobcu z 22. apríla 2013 žalovaná vybavila listom z 21. mája 2013, v ktorom navrhla výmenu skla v prípade vitríny a výmenu dvierok v prípade TV skrinky. Žalovaná sa súhrnne vyjadrila k reklamacii listom z 01. augusta 2013, v ktorom uviedla, ktoré konkrétne vady uznáva a je ochotná ich odstrániť a ktoré neuznáva, súčasne oznámila žalobcovi že uznaná výmena môže byť realizovaná na prelome mesiacov september a október 2013. Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí poukázal na to, že vady, ktoré žalovaná neuznala, sa nemohli stať subjektívne neodstrániteľnými a ohľadom tých väd nemohol žalobca uplatniť odstúpenie od kúpnej zmluvy. Vady, ktoré žalovaná uznala nemohli byť odstránené skôr, ako v septembri resp. októbri 2013 a preto ani v prípade týchto väd nemožno hovoriť o ich subjektívnej neodstrániteľnosti. Na základe uvedeného bolo odvolacím súdom v zrušujúcom rozhodnutí konštatované, že žalobcovi právo na odstúpenie od zmluvy nevzniklo, ale vzniklo mu právo na bezplatne odstránenie väd, ktoré žalovaná uznala, respektíve v prípade neuznaných väd žalobca mohol právo na ich odstránenie uplatniť na súde. Rovnako tak bola konštatovaná zrejma snaha žalovanej vzniknuté problémy riešiť, kedy žalobca neposkytol súčinnosť, čo odvolací súd vyhodnotil ako zneužitie práva, ktorému nemôže byť poskytnutá právna ochrana. Preto bolo žalobcovo odstúpenie od zmluvy zo 07. novembra 2013 neplatné. Súd prvej inštancie právny názor odvolacieho súdu rešpektoval a žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 v spojení s § 262 CSP a pomer úspechu a neúspechu v spore vypočítal ako 7,5 % k 92,5 %, t. j. žalovaná bola úspešná v 85 %, na základe čoho bol žalobca zaviazaný uhradiť žalovanej náhradu trov konania.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 31. marca 2023 č. k. 6Co/68/2021 - 567 rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 19C/232/2013 - 497 z 19. novembra 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 19C/232/2013 - 506 z 12. januára 2021 potvrdil (I.), žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (II.), s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Odvolací súd v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, bez potreby zopakovania dokazovania a v rámci viazanosti zisteným skutkovým stavom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd uviedol, že nebolo možné prisvedčiť názoru odvolateľa, že listom zo 07. novembra 2013 (č. l. 21) platne odstúpil od kúpnej zmluvy na základe využitia svojho práva podľa § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. Odvolací súd mal za to, že vzhľadom na obsah listu zo 07. novembra 2013 nie je možné z neho vyvodiť právny dôvod odstúpenia od zmluvy podľa § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. Žalobca odstúpil od kúpnej zmluvy dôvodiac iným právnym titulom a to nemožnosťou vec riadne užívať pre opätovné vyskytnutie sa vady po oprave alebo pre väčší počet väd (z obsahu odstúpenia od zmluvy nie je zjavné, o ktorý konkrétny dôvod z týchto dvoch vyššie uvedených ide) a naplnenie ani jedného z týchto dôvodov žalobca v konaní nepreukázal. K uvedenému dospel odvolací súd na základe skutočnosti, že nábytok bolo možné aj pri sčasti uznaných vadách riadne užívať, čo vyplynulo zo súdnoznaleckého dokazovania a čo už skonštatoval aj odvolací súd vo svojom prvom zrušujúcom rozhodnutí. Rovnako tak nebol právny

dôvod odstúpenia od zmluvy v liste zo 07. novembra 2013 určite a zrozumiteľne formulovaný (§ 37 ods. 1 OZ). Z uvedených dôvodov bola ostatná odvolacia argumentácia žalobcu bezpredmetná.

2.1. Odvolací súd avšak pre úplnosť k námietke žalobcu o včasnosti vybavenia reklamácie žalovanou poukázal na ustanovenia § 2 písm. l) a m) a § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. a § 34 a nasl. OZ. Uviedol, že z obsahu spisu nesporne vyplývalo, že prvú reklamáciu žalobca spísal so žalovanou 20. marca 2013 a žalovaná sa k nej vyjadrila listom z 09. apríla 2013 (30-dňová lehota plynula do 20. apríla 2013), druhú reklamáciu žalobca podal 22. apríla 2013 a žalovaná sa k nej vyjadrila 21. mája 2013 (30-dňová lehota plynula do 23. mája 2013) s tým, že uviedla, že žalobca ku skoršej reklamáci nezaujal stanovisko a ani neuviedol svoju požiadavku, resp. nereagoval ani na výzvu právneho zástupcu žalovanej. Zároveň žalovaná žalobcu uistila, že je v jej záujme veci riešiť, avšak bez jeho vyjadrenia a zaujatia postoja k vzniknutej situácii je jej snaha na doriešenie veci jednostranná. Následne listom zo 04. júla 2013 označeným ako „Reklamácia dodaného tovaru“ právny zástupca žalobcu doplnil uvedené reklamácie, ktorými „vytkol vady zakúpeného tovaru“ o uplatnené nároky - pri všetkých reklamovaných tovaroch požadoval bezplatnú výmenu vadných kusov nábytku za bezvadné. Žalovaná reagovala listom z 01. augusta 2013 tak, že časť reklamovaných vád uznala a časť neuznala prevažne z dôvodu, že ide o štandardný, prirodzený tvar a štruktúru dreva, viditeľný okamihom prevzatia veci, príp. z katalógových dokumentov. Na záver uviedla, že v mesiacoch júl a august je prevádzka u výrobcu v Taliansku obmedzená, príp. zastavená, výmena tak môže byť realizovaná na prelome september - október 2013. Na obe uvedené podania bolo žalovanou reagované v zákonom stanovenej lehote 30 dní. Žalobca avšak až listom zo 04. júla 2013 doplnil svoje reklamácie o uplatnené nároky, kedy aj sám žalobca tvrdil, že listami z 20. marca 2013 a 22. apríla 2013 len vyktoval vady. Keďže svoje nároky nápravy vád tovaru uviedol až v liste zo 04. júla 2013, možno až tento deň považovať za začatie reklamačného konania, kde svoje stanovisko žalovaná uviedla v liste z 01. augusta 2013, pričom zákonná 30-dňová lehota plynula až do 06. augusta 2013. Z uvedeného podľa odvolacieho súdu vyplýva, že ak by aj bolo možné považovať všetky podania za náležité reklamácie spôsobilé vyvolať žalobcom požadované účinky, žalovaná odpovedala na všetky reklamácie v zákonom stanovenej lehote spôsobom vyžadovaným v § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. Ak by súd v danom prípade posúdil plynutie lehoty na vybavenie reklamácie v súlade s názorom žalobcu, znamenalo by to ochranu záujmov žalobcu ako spotrebiteľa nad mieru primeranú právam a oprávneným záujmom žalovanej ako dodávateľa. Námietku žalobcu teda vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnenú.

2.2. Ďalšia námietka žalobcu sa týkala fázy reklamačného konania, kedy predávajúci po určení spôsobu vybavenia reklamácie má stanovenú lehotu na toto vybavenie, čo podľa názoru žalobcu žalovaná doposiaľ neuskutočnila, reklamáciu nevybavila a to výmenou vadných kusov nábytku za bezvadné. Žalovaná sa bránila tvrdením, že žalobca za daným účelom nesprístupnil byt. Odvolací súd opätovne odkázal na § 18 ods. 4 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. s tým, že nebolo v konaní preukázané, že by sa žalovaná vyhýbala prevzatíu tovaru, kedy na jej odpoveď z 09. apríla 2013 žalobca nereagoval a žalovaná žalobcovi zasielala aj ďalšie písomnosti. E-mail žalobcu zo 14. mája 2013 ohľadom obhliadky nábytku v čase neúplnosti reklamácie sa preto javí len ako formálny. Odvolací súd záverom uviedol, že keďže žalobca neargumentoval skutočnosťami majúcimi za následok zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia, rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v celom jeho rozsahu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP a navrhol dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť tak, že dovolací súd zaviazá žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 44.968,14 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 18. novembra 2013 do zaplattenia a žalobcovi prizná voči žalovanej nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, trov odvolacieho konania i trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %, resp. ak na zmenu napadnutého rozsudku nebudú splnené podmienky, aby podľa § 449 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu podľa § 450 CSP vrátil na ďalšie konanie.

3.1. V nadväznosti na uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP mal dovolateľ za to, že došlo

k nezákonnému postupu odvolacieho súdu a tým k odňatiu procesných práv žalobcu (a k porušeniu práva na spravodlivý proces), keď odvolací súd najprv nariadil súdne pojednávanie, ktoré následne odročoval a napriek tomu ho neuskutočnil, termín súdneho pojednávania zrušil a vydal napadnutý rozsudok. Dovolateľ ďalej namietol prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, kedy tento založil svoje rozhodnutie na neurčitosti a nezrozumiteľnosti formulácie odstúpenia od zmluvy zo strany žalobcu, čo do tohto rozhodnutia nebolo v konaní prezentované a k čomu sa teda žalobca ani nemohol vyjadriť. Prekvapivosť rozhodnutia namietol žalobca aj pri aplikácii § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, účinného do 30. júna 2024 (ďalej aj ako „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Uviedol, že na predmetnú právnu normu sa v priebehu konania neodvolávala žiadna zo sporových strán a ani súd prvej inštancie, a preto odvolací súd pochybil, pokiaľ v danom kontexte nepostupoval podľa § 382 CSP. Dovolateľ ďalej namietol zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, kedy z odôvodnenia vyplýva aplikácia druhej vety a súčasne aj tretej vety § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré sú vo vzájomnom rozpore, pričom výsledné posúdenie odvolacieho súdu nie je z rozhodnutia jasné. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd taktiež pochybil, keď sám vyhodnocoval dôkaz - e-mail žalobcu zo 14. mája 2013, ktorý súdom prvej inštancie posudzovaný nebol, pričom odvolací súd nepostupoval podľa § 384 ods. 1 a 2 CSP. Za arbitrárne dovolateľ považoval aj skutočnosť, kedy odvolací súd vyhodnotil e-mail žalobcu zo 14. mája 2013 za formálny z dôvodu, že bol vyhotovený v čase neúplnosti reklamácie, pričom odpoveď žalovanej z 09. apríla 2013 totožným spôsobom neposudzoval.

3.2. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ nastolil k vyriešeniu právnu otázku, či reklamáciu možno považovať za vybavenú púhym odoslaním odpovede predávajúceho na reklamáciu spotrebiteľa obsahujúcej vyjadrenie predávajúceho, či reklamáciu spotrebiteľa uznáva alebo zamietá, alebo ju možno považovať za vybavenú až splnením spotrebiteľom uplatneného nároku zo zodpovednosti za vady predmetu reklamácie (v prípade uznania reklamácie predávajúcim, resp. aj v prípade neodôvodneného zamietnutia predávajúcim), resp. odôvodneným zamietnutím reklamácie v prípade, že spotrebiteľom reklamované vady nie sú vadami, alebo nejde o vady, za ktoré by niesol zodpovednosť predávajúci.

4. Žalovaná k dovolacím námietkam podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že vytýčenie pojednávania je rozhodnutím, ktorým sa upravuje vedenie konania, ktorým súd podľa § 237 ods. 2 CSP nie je viazaný. Odňatie procesných práv žalobcu preto zrušením pojednávania a následným rozhodnutím o odvolaní nemohlo nastať. Ďalej žalovaná k námietke žalobcu ohľadom nezrozumiteľnosti a nedostatku určitosti odstúpenia od zmluvy a aplikácii § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. ako argumentov odvolacieho súdu uviedla, že odvolací súd týmto nezmenil dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol. Rovnako tak odvolací súd neuviedol, že by dôvody zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie boli nesprávne či neúplné, len dôvody zamietnutia žaloby rozšíril, čo za prekvapivé nemožno považovať a postup odvolacieho súdu podľa § 382 CSP neprichádza do úvahy, pokiaľ odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Podľa žalovanej preto dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP nie je daný. Dovolanie v časti podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP taktiež nepovažovala za dôvodné s odkazom na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, kedy tento nepovažoval vybavenie reklamácie žalovanou len za formálne (ako tvrdil žalobca). Žalovaná uviedla, že v časti uznanej reklamácie to bol žalobca, ktorý zmaril vybavenie reklamácie podľa § 18 ods. 4 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z., keďže vyhýbanie sa prevzatíu tovaru žalovanou nebolo preukázané a vo zvyšnej časti reklamácie sa jednalo o odôvodnené zamietnutie podľa § 2 písm. m) v spojení s § 18 ods. 6 a 7 zákona č. 250/2007 Z. z. Riešenie právnej otázky nastolenej žalobcom preto nie je dôvodné, keďže odvolací súd posúdil otázku vybavenia reklamácie v súlade s § 2 písm. m) zákona č. 250/2007 Z. z. a jej posúdenie nebolo len posúdením na podklade odpovede zaslanej žalovanou. Preto žalovaná navrhla dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietnuť a priznať jej plnú náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V hierarchii postupu dovolacieho prieskumu platí, že dovolací súd najprv skúma prípustnosť dovolania z dôvodu zmätočnosti a až ak namietaný dôvod podľa § 420 CSP preukázaný nie je, pristúpi subsidiárne dovolací súd k prieskumu dovolacieho dôvodu spočívajúceho v správnosti právneho posúdenia veci (§ 421 CSP). Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd prednostne pristúpil k posúdeniu existencie namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP.

12. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolať vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, kde namietal nezákonný postup odvolacieho súdu z dôvodu, že odvolací súd najprv nariadil súdne pojednávanie na prejednanie veci, na ktoré strany predvolal, opakovane ho odročoval a nakoniec bez jeho uskutočnenia vydal napadnuté rozhodnutie. Ďalej namietol, že z bodu 10. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva zásadná dôležitosť záveru o neplatnosti odstúpenia od zmluvy, ktorá mala vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, kedy tento podľa dovolateľa založil svoje rozhodnutie na právnych záveroch (odstúpenie od zmluvy formulované neurčito a nezrozumiteľne), ktoré v priebehu konania neboli prezentované ani stranami konania a ani súdom prvej inštancie a k čomu sa teda žalobca nemal možnosť vyjadriť. Z uvedeného dôvodu sa jedná o prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu. Prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu videl dovolateľ aj v časti, kedy odvolací súd v bodoch 12. a 13. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prijal záver o začatí reklamačného konania listom žalobcu zo 04.

júla 2013, v bode 14. odôvodnenia aplikoval aj § 18 ods. 4 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z., ktorá hovorí o začatí reklamačného konania v neskoršom dátume vzhľadom na okamih prevzatia reklamovaného tovaru. Uvedené považoval dovolateľ za zmätočné. Dovolateľ taktiež namietol porušenie svojich procesných práv posudzovaním dôkazu, ktorý v odvolaní predchádzajúcom konaní na súde prvej inštancie nebol braný do úvahy a to konkrétne e-mailu zo 14. mája 2013, na čo naviazal námietku arbitrárnosti posudzovania tohto e-mailu v nadväznosti na posudzovanie listov žalovanej.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

17. Dovolateľ namietal porušenie jeho procesných práv na základe skutočnosti, že mu nebolo umožnené uplatniť jeho procesné práva na súdnom pojednávaní, ktoré odvolací súd neuskutočnil. Dovolací súd predovšetkým dáva dovolateľovi do pozornosti ustanovenie § 237 ods. 2 CSP, na základe ktorého súd nie je viazaný uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania. Z uvedeného vyplýva, že súdu je umožnené uznesenia týkajúce sa vedenia súdneho konania meniť, prípadne vydať iné uznesenie, ktoré upraví vedenie konania odlišne (napr. v záujme hospodárnosti či rýchlosti konania). V danom prípade teda nie je možné vyhodnotiť neuskutočnenie súdneho pojednávania v odvolacom konaní za spôsobujúce ujmu na procesných právach žalobcu tým, že na neuskutočnenom pojednávaní nemohol žalobca svoje

procesné práva uplatniť. Pokiaľ odvolací súd dospel v odvolacom konaní k názoru, že odročené súdne pojednávanie pre posúdenie dôvodnosti odvolania nie je potrebné uskutočniť a povinnosť nariadiť pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP mu nevznikla, nakoľko nedospel k záveru o potrebe zopakovať či doplniť dokazovanie, nemôže ísť o porušenie procesných práv žalobcu. Ustanovenie § 385 ods. 2 CSP, na ktoré poukazoval dovolateľ a od ktorého odvodzoval svoje právo vyjadriť sa na súdnom pojednávaní, nadväzuje na § 385 ods. 1 CSP, ktorý postup nebol podľa odvolacieho súdu vyhodnotený ako potrebný. Dovolací súd preto porušenie procesných práv dovolateľa v tomto kontexte nezistil.

18. Dovolací súd k namietanej zmätočnosti a prekvapivosti použitia vety druhej a súčasne vety tretej ust. § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. uvádza, že zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno na základe tejto námietky konštatovať. Z bodov 12. až 14. rozhodnutia odvolacieho súdu je dostatočne zrejmé, ktorým úkonom žalobcu (listom zo 04. júla 2013) bolo začaté reklamačné konanie, v nadväznosti na ktoré odvolací súd posudzoval včasnosť vybavenia reklamácie zo strany žalovanej a to konkrétne jej listom z 01. augusta 2013, teda bolo konštatované vybavenie reklamácie včas. Vetu tretiu § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. zmenil odvolací súd v nadväznosti na odvoláciu námietku žalobcu, že napriek uznaniu väd žalovanou ich táto neodstránila. Odvolací súd sa v bode 14. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zaoberal predovšetkým skutočnosťou, či žalovaná mala snahu vady tovaru odstraňovať, resp. či sa vyhýbala prevzatíu tovaru za týmto účelom. Odvolací súd v danom kontexte poukázal na znenie § 18 ods. 4 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z., z ktorej vyplývalo, že v prípade prevzatia tovaru v neskoršom dni, než v dni uplatnenia reklamácie, sa za okamih začatia plynutia lehoty na vybavenie reklamácie považuje až okamih prevzatia tovaru, najneskôr však od momentu, kedy predávajúci znemožní alebo zabráni prevzatie predmetu reklamácie. Z uvedeného vyplýva, že by vo výsledku mala žalovaná dlhšiu lehotu na vybavenie reklamácie, keďže táto by nezačala plynúť už odo dňa uplatnenia reklamácie, ale neskôr, prevzatím tovaru. Avšak aj v prípade, kedy lehota na vybavenie reklamácie začala plynúť žalovanej odo dňa uplatnenia reklamácie a aj keby začala plynúť až prevzatím tovaru (k čomu z dôvodu na strane žalobcu neprišlo), by žalovaná túto lehotu stihla. Žalovaná na reklamáciu žalobcu listom zo 04. júla 2013 reagovala 01. augusta 2013 (č. l. 16), t. j. v rámci 30 - dňovej lehoty, spolu so snahou o uskutočnenie výmeny vadných tovarov, pričom z bodov 12. a 13. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je jednoznačné, ako odvolací súd posudzoval jednotlivé listy žalobcu obsahujúce vytýkanie väd tovaru, ktorý z týchto listov považoval na začatie reklamačného konania a prečo, nie je možné okrajové vyjadrenie k § 18 ods. 4 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. (ktorým sa odvolací súd bližšie nezaoberal), považovať za zmätočné, či prekvapivé.

3 Dovolateľ taktiež namietal posudzovanie dôkazu „e-mail zo 14. mája 2013“ odvolacím súdom. Dovolací súd dospel k záveru, že daným postupom nemohlo prísť k porušeniu procesných práv žalobcu v takej miere, ktorou by v zmysle § 420 písm. f) CSP došlo k porušeniu práv žalobcu na spravodlivý proces. E-mail zo 14. mája 2013 bol odvolacím súdom zmienený len v závere dovolaním napadnutého rozhodnutia na dokreslenie skutkových okolností, kde podstatnou bola skutočnosť, že od počiatku vytýkania väd na tovare žalobcom žalovaná reagovala a to v zákonných lehotách, opakovane prejavovala snahu o riešenie situácie a aj po začatí riadneho reklamačného konania listom žalobcu zo 04. júla 2013 prejavila záujem o uskutočnenie výmeny vadných kusov tovaru, na čo žalobca po riadnom začatí reklamačného konania nereagoval a žalovanej nesprístupnil byt za účelom prevzatia tovaru. Odvolací súd sa v danom kontexte zmienil o existencii e-mailu žalobcu zo 14. mája 2013 pred začatím riadneho reklamačného konania, ktorý sám osebe nemal žiadny vplyv na vyhodnotenie záveru, že žalobca po uskutočnení reklamácie listom zo 04. júla 2013, ktorý obsahoval aj uplatnenie konkretizovaného nároku zo zodpovednosti za vady, t. j. výmenu vadných kusov nábytku, toto znemožnil nesprístupnením bytu žalovanej, resp. nereagovaním na požiadavku sprístupnenia bytu. Zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť, že odvolací súd predmetný e-mail zmienil z dôvodu, že sa ním zaoberal dovolateľ v podanom odvolaní, pričom však z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, že by sa odvolací súd ním zaoberal ako dôkazom v konaní v súlade s § 384 CSP, ktorý by mal vplyv na jeho rozhodnutie. Arbitrárnosť posudzovania písomností žalovanej a e-mailu žalobcu taktiež nie je možné vyvodíť. Predmetné písomnosti oboch sporových strán boli posudzované v širších súvislostiach, kedy formálnosť e-mailu žalobcu (ohľadom sprístupnenia bytu) bola konštatovaná na základe skutočností, že tento bol ojedinelý, byt fakticky sprístupnený nebol, súčinnosť žalobcu v reklamačnom konaní na

sprístupnenie bytu po čiastočnom uznaní väd tovaru žalovanou nijako nepokračovala, pričom bez ohľadu na to, či reakcia žalovanej bola uskutočnená pred či po riadnom začatí reklamačného konania bola jej snaha o riešenie situácie (kde bolo na výmenu vadných kusov tovaru nevyhnutné tento prevziať z bytu žalobcu) dlhodobou konštantná. Dovolací súd zároveň dáva dovolateľovi do pozornosti § 185 ods. 1 CSP a Čl. 15 Základných princípov CSP v nadväznosti na bod 14. a 15. odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorých vyplýva, že odvolací súd nezistil a žalobca ani neargumentoval skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, t. j. touto skutočnosťou nebol ani e-mail žalobcu zo 14. mája 2013.

20. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd sa vo svojom dovolaní napadnutom rozhodnutí dostatočne dôsledne vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu. Odvolací súd sa v plnej miere stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktoré argumentačne doplnil v nadväznosti na odvolacie námietky a tvrdenia žalobcu. Odvolací súd sa dopĺňujúco zaoberal otázkami týkajúcimi sa odstúpenia od zmluvy, reklamáciami žalobcu a začatím reklamačného konania, reakciami žalovanej na reklamácie a ich uskutočnením v lehotách a vybavením reklamácie odstránením reklamovaných a uznaných väd na tovare. Na záver odvolací súd konštatoval, že odvolacie dôvody žalobcu neboli podložené relevantnými argumentami, ktoré by mali za následok zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia, na základe čoho rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený s poukazom na právne závery, ktoré prijal a ktoré nadväzujú na rozhodnutia súdov mu v konaní predchádzajúce. Z uvedeného je teda zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Preto, vychádzajúc z obsahu spisu a rozsahu a obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, dospel dovolací súd k záveru, že predmetné rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP netrpí vadami procesného postupu, ktorými by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej procesné práva v miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom vymedzil právnu otázku, či reklamáciu možno považovať za vybavenú púhym odoslaním odpovede predávajúceho na reklamáciu spotrebiteľa obsahujúcej vyjadrenie predávajúceho, či reklamáciu spotrebiteľa uznáva alebo zamietá, alebo ju možno považovať za vybavenú až splnením spotrebiteľom uplatneného nároku zo zodpovednosti za vady predmetu reklamácie (v prípade uznania reklamácie predávajúcim, resp. aj v prípade neodôvodneného zamietnutia predávajúcim), resp. odôvodneným zamietnutím reklamácie v prípade, že spotrebiteľom reklamované vady nie sú vadami, alebo nejde o vady, za ktoré by niesol zodpovednosť predávajúci.

23. Dovolací súd pripomína, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Pre posúdenie, či ide

o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

24. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 v spojení s § 432 CSP dovolací súd dospel k záveru, že od riešenia dovolateľom nastolenej právnej otázky nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

24.1. Z dovolateľom nastolenej otázky v zmysle § 421 CSP v spojení s obsahom dovolania vyplýva, že dovolateľ pre rozhodnutie veci považoval za podstatné posúdenie, či reakcie žalovanej ako predávajúcej na listy žalobcu obsahujúce reklamáciu tovaru (súd za začatie reklamačného konania považoval až list zo 04. júla 2013) bolo možné považovať za vybavenie reklamácie, keďže ich obsahom bolo len odmietnutie alebo uznanie časti reklamovaných vád, pričom k odstráneniu vád podľa žalobcu neprišlo, na základe čoho tento odstúpil od zmluvy a požadoval vrátenie kúpnej ceny. Podľa dovolacieho súdu žalobca avšak opomenul zásadnú skutočnosť a to, že na dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné nahliadať v súvislosti s rozhodnutiami súdov jemu predchádzajúcimi. Odvolací súd v rozhodnutí z 31. marca 2023 č. k. 6Co/68/2021 - 567 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie z 19. novembra 2020 č. k. 19C/232/2013 - 497 (druhý v poradí), ktorý bol v konaní vydaný po čiastočnom zrušení prvého rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom (č. k. 6Co/62/2020 - 483 z 25. júna 2020). Vo vzájomnej nadväznosti predmetných rozhodnutí v priebehu konania vyplýva, že skutočnosťou majúcou zásadný vplyv na posúdenie nároku žalobcu na vrátenie mu kúpnej ceny nábytku a jeho synalagmatického záväzku vrátiť žalovanej predmetný nábytok bolo posúdenie, či žalobcom reklamované vady boli subjektívne neodstrániteľné podľa § 623 OZ, na základe čoho by mu vzniklo právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy. V konaní nebolo preukázané, že by vady tovaru boli neodstrániteľné (keďže nábytok bol užívaný), v spojení so skutočnosťou, že bolo preukázané, že žalovaná na reklamačné listy žalobcu reagovala včas (v rámci 30 - dňovej lehoty od uplatnenia reklamácie) a súčasne za situácie, kedy mali súdy za preukázané, že žalobca neposkytol súčinnosť pri prevzatí tovaru žalovanou k oprave, čím súdy nižšieho stupňa dospeli k záveru, že žalobcovi právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy nevzniklo. Posúdenie otázky zo strany dovolacieho súdu, či sa za okamih vybavenia reklamácie považuje doručenie odpovede predávajúceho kupujúcemu alebo až okamih odstránenia vytýkanej vady by v tomto konaní nemalo žiadny vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Aj za predpokladu, kedy by dovolací súd dospel k záveru, že za vybavenie reklamácie sa považuje až skutočné odstránenie predávajúcim uznaných vád, by toto nič nemenilo na preukázanej skutočnosti, že napriek snahe žalovanej jej žalobca neposkytol súčinnosť pri odstraňovaní vád sprístupnením tovaru na jeho prevzatie. Keďže na základe zistených skutkových okolností bolo v konaní preukázané, že žalovaná na všetky listy žalobcu, v ktorých vytýkal vady tovaru, reagovala v rámci 30 - dňovej lehoty, t. j. včas, mala snahu o odstránenie vád, pričom k danému žalobca neposkytol súčinnosť, čím odstránenie vád zmarilo, bolo by riešenie dovolateľom nastolenej právnej otázky bez relevancie pre posúdenie predmetu sporu, resp. pre zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

24.2. Riešenie dovolateľom nastolenej právnej otázky by teda nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej a na právne posúdenie žalobou uplatneného nároku. Dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľom nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nevedlo k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Je pritom potrebné zdôrazniť, že cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické či hypotetické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. Predložená dovolacia argumentácia tak nepredstavuje vymedzenie kardinálnej právnej otázky spôsobom predpokladaným v § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

25. Dovolací súd má preto za to, že procesný postup súdov, ktoré konali v zmysle ustanovení a zásad CSP, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP a žalobca neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý by mal za následok porušenie jeho práva na spravodlivý

proces. Dovolací súd zároveň dospel k záveru, že nebola založená prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a to z dôvodu, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorú dovolateľ v podanom dovolaní definoval.

26. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odôvodnené § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietol nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.